

Mutluluk mu Sevgili Nilgün

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Haziran 2020

“O, bir başkasıdır.

Ben, bir başkasıdır...”(Alıntı)

Bir ödünse eğer kendimle alıp veremediğim ve paylaşmanın izafiyet teorisi.

Düş muadili bir iklimsem eğer g/özümün seğirdiği ve sağ gözümü sol gözümünden kıskanırken...

Benlik bir kaygı ve açılım sancılı düş muhafızlarım var benim ve öykündüğüm ısrarlı bir mutsuzluk: bekası huzur olmalı, deyip de alabildiğince kendimi ıskaladığım bir o kadar ısıkladığım hatırşinas yüreğim...

Ne kindar ne isyankâr.

Ne izafî ne de alacalı bulacalı.

Sevmekten zarar gelmeyeceğine inandığım ömrün kıyıya vuran tortusu ve dün mizaçlı ömrün ve gün yüzlü bir gölgeye olan tutkum belki de ötelediğim sancılı bir eksende kim ise tarafınca ötelendiğim...

Göge serdiğim şiirler ve tanrısal bir hiciv iken bonkörce sevdiğim izlekler ve her biri insan ve her birini yansız ve tarafsız, yüreğimde ağırlarken...

Ağdalı söylemler ve kanatlı rüzgârın kanattığı bir amblemim ben belki de ve sözcük cumhuriyetinde kendime kurduğum düş meclisi.

Ne iri kıyım adımlar ne de alımlı kadınlar zikrediyor sadece sefasını sürüyorum yalnızlığın ve bil mukabil, deyip de işin içinden çıkıyorum kendimce.

Satırlarım muhafazalı.

Aşkımın sedası ve sefası cefayla aynı kaderi paylaşıyor ve ben açık ara farkla öndeyim çünkü kaderin tek harfi ağır geliyor yüreğime belki de iklimin havasıdır ağır olan ve işte çalınan o tek harf üstelik ayan beyan sırtıyor bana üstelik günün tepesinde oturan güneş fısıldarken ve kanı kaynarken insanların...

Yakamoz bir çığlık ve öfkeli alfabe.

Son gayretle d/okunuyorum bilinmeze ve pekişen iç sesi ısrarla yineliyor:

“Kaderin değil kederindir bu senin üstelik karşı koyma hakkını evren ve Tanrı çoktan elinden almışken ve de sen hala inatlaşırken mutlu olmaya hakkın olduğunu s/avunmam da başlı başına bir saçmalık.”

Sürü psikolojisinden irak bir hayatta madem bahşedilen ve işte hikâyem o gün başladı...

Mutluluğa konuşlu bir ön yargı benimki ve illa ki ilkemi sevgiden yana savundum derken düş cambazları girdi hayatıma ve o uzun tahta bacakları ile her satır başında nöbet tuttular ömür boyu.

Kimi zaman babamdı izin vermeyen.

Kimi zaman atam belki de kardeşim ya da en uzağımdaki üstelik yakın addedilen bir düş tam da gerçek olacakken.

Yaban domuzları inmişti şehre ki kıyametin eşiğinde bir şehir istilası. Oysaki ben ne şehir sakiniydim ne de ahvalim kabullenmişti varlığımı ve ufacık boyuma bakmadan kucakladım dünyayı ve henüz rehavetle ve ihanetle tanışmadığım bir dönem.

Yakınımdakiler nasıl da uzaktı ve uzağımda kim varsa kocaman bir artı parantez açtım üstelik henüz dip not düşmediğim ve şiir yazmadığım zamanlar. Sahi mevsimlerden neydi de kovulduğum her ağaç dalı bana bir hain gözüyle bakıyordu?

İçimdeki istila elbette inzivaya çekilmenin zamanı çoktan gelmişti.

Ya ruhen göç edecektim ya da bedenen terk edecektim evreni lakin Yaratan henüz gitmem için erken olduğunu beyan etti ve sallantıda geçen ömrümün seyri de değişti ansızın.

Mutluluğa bir selam verecektim bir de şapka çıkaracaktım. Sahi, mutlu muydum? Derken yolumun keşiştiği şair: öyle ya, o da fısıldamıştı bir zamanlar ya da sesi neden sonra duyulacaktı da bunu beklemeye teşebbüs dahi etmedi:

“Mutluydum: bu bir cüret! Küçük sürünün için yolculuğunda yetkeyi silmenin kıvancıyla, korunaklılığın ince güveninde konaklıyordum.” (N. Marmara)

Yalnızlığın duvarları belki de duvara çarpan top gibi yalpalıyorum ve ayaklarımla açtığım parantezlere yığınla duygu tikiyorum bir o kadar evren tikiyor lafları ağızıma üstelik kendimi bildim bileli...

İlkeli bir babanın çocuğu olmak ve öğretilerin sizi boğduğu derken sevginin yüksek sesle telaffuz

edildiğinde yanlış anlamlar yüklendiği...

Sahi, kaç kere söylemiştim babama onu çok sevdiğimi?

Ya da babam kaç kere söylemişti çok sevdiğini?

Hangi kabullenmişlik ise peyda olan ya da sancılandığınız hangi gerçek ki mutluluk size asla reva g/örülüyor.

Geceye kaş göz çiziyorum çünkü aynaya bakmak istemiyorum ne de olsa kendini beğenmiş bir insan olmaktan ömür boyu haz etmedim bu yüzden beğendiğim insanlara da açık açık söyledim içimden geçenleri ve işte en baştan kaybetmeye mahkûm edilmişim üstelik kendim tarafından.

Günü b/öldüm yine sonra ahenkle ağladım ve yetmedi.

Ağdalı gün ışığına taziyelerimi sundum ve kurdum içimdeki saati ta ki gün devinip de gecede açılan o muazzam eşikten geçip de kapıdan içeri girdiğimde bir baktım ki başımdan konfetiler yağıyor yoksa ağlayan yıldızların kırık kuyruklarındaki yıldız tozu muydu da üstüme başıma bulaşan yetmedi toz kondurmadığım yetmedi tozlu yolları gidip gelirken bir de üstüm başım tebeşir tozuna bulanmışken...

Hayatımın en şaşalı mutluluğunu yaşadığım o günler elbette öğrenciliğimin peşi sıra öğretmenlikten nemalanıp çocuk kalmayı ve çocuklarla çocuk olmayı en güzel ben becerirken...

Belki de bu yüzden ruhsal döngümde hala çocuk mizaçlı kalmayı başarıyor ve yeri geldi mi şen kahkahalar atabilmekteyim gerçi yazdıklarımın yansıyan bu hüznü ve d/okunaklı cümleler genelde efkarı çağrıştırırsa da ne zamanki doğru frekansta iç sesim bütünleşsin kainatla kimseler de tahmin edemez hani yeri geldi mi nasıl matrak ve neşeli olduğu mu...

Sevgili Nilgün'ün de vurguladığı üzere ve evet, ben de yeri geldi mi nasıl da mutluyum üstelik buna cesurca cüret edebilmişken yine de uzun soluklu bir mutluluk olmasına izin yok ve koşulların sağlamasında ben koşut filan da sunmuyorum sadece sınırlarımı çiziyorum bazen sınır ihlali yapıp kendime de dokunup sevecekken...

Miadı dolmamışken öfkenin ve nefretin ve duyulan sevgisizliğe rest çekmenin amblemi belki de kendi halinde yaşayıp üç beş satır karalamak hem de sevgisizliğe inat telaşla sevdiğim bir evren ve nemalandığım insan izlekleri ve yansıyanı yansıtamamanın verdiği boşlukla bana biçilen değeri ya da değersizliği hala net olarak algılayamamam...

Yine de çılgınca sever ve umut ederken ve hala sorumun doğu şikkını bulamamanın verdiği şaşkınla fink

attığım patavatsız ve kaygan zemin...

"Arınalım, arınalım artık yozluklardan, şu densiz yeryüzünün çirkefinden:
Sevgi yazgısıyla elbet." (Nilgün Marmara)

Çok mu geç sahiden en azından kendim için gerçek olmasını dilediğim bunca hayal adına yanıp
tutuşurken ve de sevdiğim tüm insanlar adına...